Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 30 червня 2009 року № 25–26 (293–294)

УРОКИ ІСТОРІЇ

ПОЛТАВСЬКА ТРАГЕДІЯ УКРАЇНИ

27 червня український народ відзначив 300 років Полтавській битві. Саме український народ, а не влада, яка вкотре продемонструвала свою неукраїнську сутність та малоросійство. Зрештою, чого можна було чекати від проросійського мера Полтави Андрія Матковського, який зробив усе можливе, аби принизити подвиг Івана Мазепи та багатотисячного козацького війська.

Більше тисячі українців зібралося біля пам'ятника українським козакам, котрі загинули в Полтавській битві, захищаючи Україну від московського поневолювача.

У скорботному заході взяли участь 17 політичних і громадських національно-патріотичних організацій. Були присутні представники Конгресу Українських Націоналістів, зокрема заступник голови Володимир Борейчук, голова секретаріату Головного Проводу Степан Брацюнь, заступник голови Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк, голова Дніпропетровської обласної організації Микола Хоменко, голова Подільської районної організації в місті Києві Ірина Соколовська. Були також представники від Народного Руху, УНП, ВО "Свободи", козацтва та інші. Проте не було жодного представника від Блоку Юлії Тимошенко, Партії регіонів, Блоку Литвина. Мимоволі виникає запитання: невже примарна симпатія Кремля дорожча від українського народу, української історії? Чи, можливо, ці політики не розуміють або не хочуть розуміти, що вони є лише маріонетками в руках Кремля.

Лише Президент України Віктор Ющенко чітко заявив про свою українську позицію, визнавши Полтавську битву трагедією українського народу. Ми так і не почули думку прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, голови Верховної Ради Володимира Литвина та інших високопосадовців, котрі повинні захищати інтереси українського народу, а не бігти в Москву з питанням "Чего изволите, господа?".

Виступаючи перед учасниками мітингу, заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук закликав до очищення української влади. "Я хочу запитати вашого міського голову Андрія Матковського, який приїхав до нас з Російської Федерації, для чого він обирався на посаду міського голови – дерибанити, розкрадати українську землю чи відроджувати українську історію? Я вважаю, що жителі Полтави заслуговують на висококультурну, патріотичну людину, яка би дбала про місто та його історію", – зазначив він.

За словами заступника голови КУН, сьогодні продовжується війна проти української нації, котру веде антиукраїнська кримінально-корумпована влада. "Єдиний, хто стоїть на засадах побудови Української національної держави, – Президент Віктор Ющенко. Я пройшовся Полтавою, навкруги вулиці ленінів, дзержинських, марксів. Міська рада знаходиться по вулиці Жовтневій. Ми маємо очистити державу від катів українського народу", – наголосив В.Борейчук та закликав до консолідації та об'єднання всіх національно-патріотичних сил.

Закінчення на 2-й стор.

НАЦІОНАЛІСТИ НА ПРОЩІ

26 червня розпочалася семиденна піша молитовна проща націоналістів Старосамбірщини до Чудотворних ікон Божої Матері – Зарваницької і Почаївської.

Як повідомляє учасниця прощі – голова секретаріату Старосамбірської РО КУН Оксана Петрівська, після Служби Божої у греко-католицькому храмі селища Нижанковичі Старосамбірського району група з більше як тридцяти паломників, серед яких чимало юнаків та дівчат, вирушила в дорогу. Прочани вже пройшли Старий Самбір, Самбір, Дрогобицький та Стрийський райони Львівщини. На день виходу нашої газети вони перебували на території Івано-Франківщини.

Кожен ранок учасники прощі починають з польової Служби Божої. У Самборі вони взяли участь у заходах до дня Конституції. У Дрогобичі та Стрию були на мітингах, організованих місцевими проводами КУН. На привалах проводять ідеологічні вишколи.

Похід вимагає фізичної сили, духовного гарту, вміння пристосовуватися до складних дорожніх умов. Паломники гідно несуть різні випробування, як, наприклад, складну грозову ніч, яка застала їх у селі Стара Сіль. У дорозі вони відчувають підтримку місцевих проводів Конгресу, духовенства, доброзичливість місцевого населення.

Прочани впевнені, що мета пішої ходи – Зарваниця та Почаїв, буде досягнута.

Прес-служба КУН

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НОВА ГАЗОВА КРИЗА

Іван ДІЯК,
радник Президента України

Газовий фактор знову використовується Росією для своїх геополітичних цілей.

Напередодні парламентських та президентських виборів Кремль прагне дестабілізувати ситуацію в Україні та підсилити дії проросійських політиків, і особливо "п'ятої колони".

Другим важливим економічним фактором, який не приховують керівники Кремля, є заволодіння нашою газотранспортною системою. До речі, на сьогодні газотранспортні мережі середньоазійських країн – Білорусі, Молдови, Латвії, Естонії, Фінляндії – вже належать Росії. А тут, як більмо в оці на шляху до Європи, – найбільша після Росії газотранспортна система знаходиться у власності України. Україна є транзитним коридором поставок російського газу до Європи та Туреччини (78%). Кремль хоче позбутися монопольного становища України в транзиті газу.

Третій важливий фактор – це спроба обійти Україну новими газотранспортними коридорами "Північний потік" та "Південний потік". Питання стоїть не тільки, як обійти Україну, а й як не допустити конкурентів російського "Газпрому", а саме газ із Близького Сходу, запаси яких складають трильйони куб. м (Іран – 27,8, Катар – 25,6, Саудівська Аравія – 7,17, ОАЕ – 6,09, Ірак – 3,18, Туркменистан – 2,67 та ін.).

Спроби вирішити питання диверсифікації джерел через постачання газу до Європи по новому газопроводу "Набукко" не на жарт налякали Росію, і вона почала активно діяти. Адже введення "Набукко" дозволило б припинити панування російського газового диктату. Та й Європа змогла б обирати, чий газ їй купувати. І тоді не Росія диктувала б умови, а сама б підлаштовувалася до умов Європи. На Балканах Росія почала проводити політику саме всупереч будівництву газопроводу "Набукко", який би дозволив транспортувати середньоазійський та іранський газ до Європи в обхід Росії.

"Газова війна" в січні 2009 р. практично зумовила на 20 днів зупинку постачання газу до України та Європи. Кремль переслідував дві цілі: довести Україну до техногенної катастрофи взимку та дестабілізувати політичну і економічну ситуації в країні. Але завдяки професійним діям провідних спеціалістів НАК "Нафтогаз України" Росії це не вдалося, і Україна вистояла. Щоправда, ця ситуація змусила нас підписати не зовсім вигідний контракт щодо поставок газу до 2013 р.

Російський прем'єр-міністр Путін на зустрічі в Москві 29 квітня 2009 р. з прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко знову порушив питання щодо створення газового консорціуму. Як відомо, його створення було започатковано ще за часів президентства Леоніда Кучми в жовтні 2003 р. Коли Кучма зрозумів, що створення консорціуму щодо управління газотранспортною системою України суперечить Конституції, а також позбавляє її останнього важеля у протистоянні та врівноваженні політики Кремля щодо поставок газу в нашу державу, він запропонував створити міжнародний консорціум з управління та розвитку газотранспортної системи України.

Таким чином, у січні 2003 р. на паритетних засадах між НАК "Нафтогаз України" та ВАТ "Газпром" було створено і зареєстровано в Україні ТОВ "Міжнародний консорціум з управління та розвитку газотранспортної системи України". Нині практично завершені роботи щодо підготовки до початку будівництва газопроводу. Але справа далі не рухається: Росія прагне володіти всією газотранспортною системою України, а не окремим газопроводом, який потрібно ще побудувати.

Закінчення на 5-й стор.

УРОКИ ІСТОРІЇ

ПОЛТАВСЬКА ТРАГЕДІЯ УКРАЇНИ

До слова також запрошувалися: народні депутати Ярослав Кендзьор та Іван Заєць, лідер ВО "Свобода" Олег Тягнибок, представники козацтва.

Після громадської панахиди, яку відслужили священики Київського Патріархату на чолі з владикою Федором, велелюдна жалобна процесія з хоругвами і прапорами пройшла вулицями Полтави від пам'ятника полеглим українським козакам, розташованого в центрі міста, до околиці, де знаходиться каплиця і хрест, встановлений на пошанування пам'яті козаків-мазепинців.

Проте не обійшлося і без провокацій. На полі Полтавської битви частина радикально налаштованих учасників хресної ходи Московського Патріархату здійснила спробу спалити опудало Івана Мазепи, однак працівники правоохоронних органів своєчасно заблокували радикалів і унеможливили провокацію.

Не може не обурювати і те, що мер Матковський розпочав урочистості офіційним виконанням державного гімну Російської Федерації, а російська делегація демонстративно відмовилася покладати квіти до пам'ятника загиблим козакам. Навіть Черномирдін, будучи вже не послом, а радником президента РФ, прокоментував: "...ерунда какая-то, не было даже мысли кого-то обидеть, что не понесли цветы к козацкому памятнику, – просто что-то недоглядели и перепутали". Хоча для всіх було очевидно, що московські гості нічого не "переплутали", а діяли відповідно до кремлівських "темників".

"Полтавська трагедія загальмувала розвиток української нації на три століття. Українці, перебуваючи в московському ярмі, пережили нечуване в історії людства культурне, духовне та фізичне нищення. За період неволі з України вивезено тисячі безцінних пам'яток культури, які й понині знаходяться в музеях Москви та Санкт-Петербургу", – підсумував Володимир Борейчук.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Прес-служба КУН

У СТОЛИЦІ – ВУЛИЦЯ ПЕТЛЮРИ

Вулицю Комінтерну в Шевченківському районі Києва вирішено перейменувати у вулицю імени Симона Петлюри. Відповідне рішення прийнято на засіданні сесії Київради.

За це рішення проголосували 76 з 117 присутніх у залі депутатів. Проект рішення був внесений з голосу на початку засідання сесії.

Перейменування проводиться на честь 130-річчя від дня народження С.Петлюри та на виконання Указу Президента України від 16 травня 2005 року "Про увічнення пам'яті видатних діячів Української Народної Республіки та Західно-Української Народної Республіки".

КУВАЛДОЮ – МЕЖИ ОЧІ!

Пошкоджено пам'ятник Леніну, що біля столичної Бесарабки

30 червня о 4:20 ранку українські патріоти істотно пошкодили пам'ятник Леніну, що біля Бесарабки.

Вони залізли нагору по драбині, кувалдою потрощили "Ільїчу" обличчя і відбили руку. Усіх забрали в міліцію.

Звісно, ностальгуючі за совковим концтабором здіймуть галас, що це вандалізм. Адже саме цей пам'ятник кривавому вождеві більшовицької імперії – не звичайний кам'яний ідол, а твір всесвітньо відомого скульптора, занесений у міжнародний каталог ЮНЕСКО.

Але що він досі робить у центрі Києва? Його, разом з іншими пам'ятниками радянської епохи, що мають художню або історичну цінність, давно пора було відвезти до музею тоталітаризму.

ПРОЩАЛЬНЕ СЛОВО

Ранком 18 червня раптово помер бл.п. ДИЧКОВСЬКИЙ Орест Миколайович.

Народився покійний 14 серпня 1930 року в містечку Перегінську Рожнятівського району. Влітку 1944 року 14-літнім був прийнятий у сотню УПА "Хмеля". З грудня 1944 перейшов у групу розвідників УПА, де був до дня арешту в серпні 1947 року. В жовтні цього ж року засуджений на 25 років лагерів і етапований у "Печорлаг", а в 50-му переведений у "Мінлаг", посьолок Абезь. У лагерах був у підпільних структурах ОУН.

У 1956 році звільнений і переїхав у Інту, Комі АРСР, де працював фельдшером до повернення в Україну у 1971 році. Тут працював водієм, завгаром та начальником авторемонтних майстерень.

Під час політичного "потепління" О.Дичковський поринув у вир громадського життя: спільно з Михайлом Зеленчуком скликав 6 жовтня 1990 року обласні збори своїх побратимів – вояків УПА, які пройшли ГУЛАГи і створили "Братство УПА Карпатського краю". У квітні 1991 року у Львові відбувся Збір вояків УПА з цілої України, на якому створено "Всеукраїнське Братство УПА", і нині покійного Дичковського О.М. назначено головою Наукового відділу Братства УПА. На цьому посту він плідно працював і провів три наукових конференції на тему визвольної боротьби ОУН і УПА.

Дуже успішно для всієї України організував Орест Дичковський святкування в Києві "50-ліття створення УПА". Свято тріумфально проведено в "Палаці Україна", за що мав велику похвалу і подяку, особливо від учасників з діаспори.

В 1995-му спільно з Івано-Франківською обладою створив у Богородчанах "Прикарпатський військово-спортивний ліцей-інтернат", в якому до 2000 року був директором, а потім до кінця життя членом Наглядової ради.

У 2006 році був обраний головою обласної організації "Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих", а в 2005-му нагороджений Президентом України орденом "За заслуги" III ступеня.

На похорон попрощатися з Другом приїхало багато учасників національно-визвольної боротьби, політв'язнів, представники влади. Курсанти ліцею стояли на почесній стійці з прапорами, а священики УГКЦ врочисто відправили Святу Літургію, панахиду, виступили з палкими патріотичними проповідями, згадали добрі діла небіжчика та провели прощальний обряд з рідними. Над могилою з прощальними промовами виступили: від Всеукраїнського Братства ОУН-УПА – Михайло Зеленчук, від Всеукраїнського Товариства політв'язнів і репресованих – Петро Франко зі Львова, від політв'язнів Івано-Франківщини – Розалія Шевчук та директор ліцею полковник Микола Мартинюк.

Прощай, наш бойовий Побратиме! Нехай вільна земля Прикарпаття буде тобі легкою, нехай полум'яніють квіти на твоїй могилі!

Вічна пам'ять!

Всеукраїнське Братство ОУН-УПА

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Головна Булава ВБ ОУН-УПА повідомляє, що 14 червня 2009 року після тяжкої хвороби упокоївся в Бозі член Контрольної комісії ГБ ВБ ОУН-УПА Михайло Павлович ШЕВЧУК.

Покійний народився 1922 року в селі Живачів Обертинського р-ну Станіславської, нині Івано-Франківської, області в селянській ремісничій родині. Після закінчення сільської семикласної школи батько влаштував його у Львівську гімназію. В 1942 році покійний закінчив Торговельну школу і працював ревізором. Ще у Львівській гімназії в 1940 році поступив у Юнацтво ОУН, у 1942-му прийнятий до Організації Українських Націоналістів-революціонерів та призначений Господарчим референтом районного Проводу ОУН Обертинщини. На цьому посту незмінно працював у підпіллі господарчим аж до 1945 року, коли в околицях села Чортівець під час великої облави військ НКВД був тяжко поранений і доставлений в Обертин, де переніс тяжкі тортури, але увесь час проводив у молитвах, і Бог допоміг йому вижити.

Засудили покійного на 10 років і відправили у Воркуту на шахти. Але і тут не обійшлося без трагедії – під час рубання вугілля був тяжко травмований у голову. Але у щирих молитвах в тяжких лагерних умовах при Божій допомозі вижив і в 1955 році після відбуття строку звільнився, одружився з Розалією Заблоцькою, яка також відбула 10 літ Гулагів, і в 1956 році повернулись в Україну. Одначе на Батьківщині, яка була під чоботом окупанта, зазнав нових гонінь і переслідувань. Наприкінці 80-х покійний вступив у Меморіал, в Народний Рух, став членом Товариства політв'язнів, Всеукраїнського Братства ОУН-УПА і так до смерти в цих громадських організаціях віддано, чесно і щиро працював на благо України.

Покійний залишив у великому смутку дружину Розалію, двох синів і двох онуків.

Прощай, наш бойовий Побратиме, нехай вільна рідна земля легкою буде над тобою. Нехай Господь Бог прийме тебе в Царство небесне, а від людей вічная пам'ять!

За Головну Булаву
Михайло ЗЕЛЕНЧУК, голова

ПРОЩАЙ, ДОРОГА ПОДРУГО

Осередок братства ОУН-УПА, товариство політв'язнів та репресованих міста Слов'янська Донецької обл. із глибоким сумом сповіщають, що 6 червня 2009 р. відійшла у вічність чесна патріотка України, політв'язень комуно-фашистських таборів, свідок Кінгірського повстання Ганна Василівна ХАВТУР.

Висловлюємо глибокі співчуття родині, близьким і знайомим, а у нас, дорога подруго, залишиться світла пам'ять.

Хай Тобі українська земля буде пером.

Голова Слов'янського товариства політв'язнів і друзі Братства УПА м.Слов'янська Донецької обл.

Наші корпункти

Місто	Ім'я	Телефон
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЛІТИЧНЕ ЖИТТЯ

РЕАНІМАЦІЯ "НАШОЇ УКРАЇНИ"?

Минулої суботи відбувся черговий з'їзд партії "Народний союз Наша Україна", на якому було прийнято кілька рішень, котрі викликали певний резонанс у політичних колах.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Як відомо, колишня "партія влади" нині переживає далеко не кращі часи. Ця політична сила без чітких ідеологічних орієнтирів, переважна більшість керівництва якої "припливли" у владу і в партію в обозі Віктора Ющенка, впродовж останніх років демонструвала гірші зразки партійної поведінки: неорганізованість, нерішучість, непослідовність, беззубість. Подібні "чесноти" так чи інакше кидали тінь і на політичного лідера партії – чинного Президента, котрий неодноразово і досить гостро і вимогливо критикував партію та її керівників за недолугість і нездатність бути адекватними вимогам часу.

Під час з'їзду "Нашої України"

Відтак є очевидним, що Віктор Ющенко, з огляду на очікувані виборчі випробування, вирішив більш предметно зайнятися реанімацією "Нашої України", тим більше, що про створення "об'єднаної" партії уже ніхто й не згадує. Скоріш за все, лідери дев'яти політичних сил, котрі перед парламентськими виборами 2006-го року підписали декларацію про створення такої партії, насправді і не збиралися її організовувати; їхньою метою було проходження до Верховної Ради.

Так воно й сталося, а переважна більшість випадкових політичних попутників Віктора Ющенка, в тому числі й "польові командири Майдану", накивали п'ятами як з "Нашої України", так і з гіпотетичної "об'єднаної" партії в пошуках ліпших перспектив. Більшість із них зрештою опинилися у таборі відомої популістки, що підтверджує народну мудрість "який їхав – таку й здибав".

Чи вдасться вілляти молоде вино у старі партійні міхи – про це зараз сказати важко. Надто багато залежить від політичного лідера партії – Віктора Ющенка, від його суб'єктивного бажання створити впливову правоцентристську (чи центристську) партію. Наразі залишається відкритим питання про те, наскільки комфортно почуває себе питомо український Президент у лібералізованому середовищі, позбавленому чітких ідеологічних орієнтирів, яким була і, власне, залишається "Наша Україна" (на з'їзді прийнято рішення повернути партії первісну назву, відмовившись від маловиразного "НСНУ"). Однак політика – мистецтво можливого. За вибірки Бог дає перебірки, і вибору як такого для Президента і не існує. Вочевидь, орієнтація саме на цю політичну силу за даних обставин є для В.Ющенка найменшим злом. Зрештою, у суспільстві існує запит на ліберально-демократичну партію правоцентристського спрямування з певною проукраїнською риторикою і проєвропейськими поглядами. Інша справа – наскільки обгрунтованими виявляться претензії нашоукраїнців на завоювання електоральних симпатій виборців під час парламентських виборів. Якщо ж казати про вибори президентські – то, зрозуміло, що це є справою не лише "Нашої України", а всіх мислячих українців, усіх, хто розуміє, що відбувається в суспільстві і хто усвідомлює відповідальність вибору.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ЩЕ ОДНА ПЕРЕМОГА

Олесь ВАХНІЙ

Серед тем, що їх не втомлюється експлуатувати когорта вітчизняних аналітиків, політологів, експертів та самозакоханих кар'єристів-політиканів, одне з чільних місць посідають теревені про першочерговість так званої стабілізації суспільно-політичного життя. Поважні дядьки та безвусі, проте вкрай амбітні експерти простраційно просторікують про стабільність як панацею й абсолютну цінність суспільного буття. Водночас геть всі вони без жодного виключення істеричними голосами закликають грім і блискавку на голови тих, хто, за їхніми визначеннями, "провокує кризові процеси й конфліктні ситуації в суспільстві та заважає здійснювати заходи, спрямовані на соціальний захист населення". Проте згадані вище політологи та не позбавлені вміння відрізняти кукіль від пшениці громадяни вже зауважили, що здіймання галасу довкола нинішньої кризи (котра, до речі, є одним з елементів розвитку) насправді є однією з форм виправдання власної недолугости й неспроможности подолати виклики часу. Конкуруючі між собою фінансові угруповання, використовуючи підконтрольні їм, позбавлені ідеології політичні партії й іменні блоки, вдаються до взаємного звинувачення в найтяжчих гріхах і найстрашніших злочинах. Кожен прагне довести власну вагомість і звинувачує формальних політичних опонентів (насправді економічних конкурентів) у замахові на ідилію, навіяну гудінням хрущів над вишневим садком біля тієї самої хати, що скраю. Поза сумнівом, виголошувачі, а тим паче замовники цих беззмістовних і більш ніж помилкових тез, є людьми матеріалістичного світосприйняття. Байдужими для них є й реальні потреби зневаженого ними загалу. Сумні реалії засвідчили: доля народу, в ім'я котрого начебто прагнуть здійснювати політику, практиків "корупційного раціоналізму" жодним чином не цікавить. Як і в часи тоталітаризму, балачки про захист гідності кожної особи та реальні потреби загалу залишаються пустопорожнім дзвоном. Майбутнє, котре вони безальтернативно нав'язують Україні, не передбачає місця для людей, наділених гідністю й вмінням самостійно оцінювати явища та події. Єдині й обов'язкові для штучно позбавлених моралі й духовности псевдовартості перетворять наділену душею людину в біологічного робота, для котрого задоволення навіть найгріховніших забаганок буде критерієм щастя й сенсом буття. На тлі переваги смертности над народжуваністю в Україні дії таких політиканів варто розглядати як ще один крок на шляху до знищення української ідентичности.

Такий вигляд мала вулиця Комінтерну (нині – Симона Петлюри) у першій половині ХХ ст.

Агресивне гарцювання матеріалізму для багатьох стало причиною зневіри. Дійсно, на тлі безперервної пропаганди переваги матеріального над духовним, досягнення й успіхи в справі побудови демократичного суспільства нерідко залишаються загалом непоміченими. А підстав для оптимізму дійсно чимало. Сподіваюсь, що з пам'яті читачів ще не вивітрилась згадка про постанову Київської міської ради майже півторарічної давнини. Тоді, під тиском патріотично налаштованої громадськости, вулиця, котра ще в часи комуністичного тоталітаризму власною назвою була покликана вшанувати здійснений у січні 1918-го на заводі "Арсенал" заколот проти уряду УНР (нагадаю, що переважна більшість учасників того злочинного дійства навіть не були етнічними українцями), отримала назву Івана Мазепи. Упереджені "опоненти" з табору російських шовіністів та сповідники вже архаїчно-атавістичного комунізму не шкодували лайливих слів на адресу сатанізованого царатом гетьмана, нинішнього київського міського голови та депутатів міської ради. Попри те, факт перейменування став доконаною дійсністю. Ґенезу причин бурхливих й надміру емоційних "протестів" з приводу перейменування дослідити нескладно. Прикро визнавати, проте в Україні вже довгий час безкарно діють середовища й політики, діяльність котрих є втіленням у життя замовлень зовнішніх потуг. Вшанування зневаженого російським царатом й комуністичними номенклатурниками гетьмана, котрий наважився чинно протистояти свавіллю окупантів, є ще одним кроком на шляху очищення нації від духовного рабства й нав'язаних в часи бездержавности стереотипів. Звинувачувати Мазепу в зраді можуть лише українці в контексті дослідження та аналізу періоду його діяльности в часі служби російському царю. Автохтон, котрий у часи скрути замість служіння нації віддає свої зусилля і таланти на користь окупантам, дійсно не заслуговує на похвальні дифірамби. Історичні джерела свідчать про наявність у суспільному житті того часу й тих, хто відмовлявся навіть під тиском брутальної сили й несприятливих обставин ставати знаряддям у справі закріпачення поневолених співплемінників. Мазепа не відразу став до лав непримиренних борців з несправедливістю. Проте його нехай і запізніле каяття та відвертий заклик до козацтва, рівно як і талант та суспільно-громадська діяльність, однозначно заслуговують на повагу. Постання в Києві вулиці Івана Мазепи є даниною шани його національному прозрінню.

Нинішній процес "відродження нації" повільно, проте щораз впевненіше набирає обертів. 18-го червня нинішнього року постановою Київської міської ради, за котру проголосували 76 депутатів, вулицю Комінтерну нарекли на честь Симона Петлюри. Постанову не підтримала у повному складі фракція "Блоку Кличка", чим зайвий раз засвідчила власну українофобську упередженість. Прикро, проте цей факт чомусь не отримав належного розголосу, а тим паче схвалення з боку патріотичних середовищ. Дається взнаки кількарічна практика безугавно-упередженого шельмування й прагнення будь-що дискредитувати нинішнього київського міського голову. Своєрідно відреагувала на цю постанову й київська бульварна "Газета по-киевски". Автор статті "Петлюровцы в Киевсовете", роздумуючи над доцільністю перейменування, резюмує: "Яка радість для тих, хто сумує за провокаціями". Цікавими є й закиди Головному Отаманові. Участь у повстанні проти гетьмана Павла Скоропадського трактується "знищенням української державности руками самих українців", наслідком котрої стали "голодомор й політичні репресії". Закид, звичайно, не позбавлений логіки, проте попри спробу автора статті сховатись за личиною неупередженості, мета її є зрозумілою. Петлюру, як і Мазепу, намагаються дискредитувати в очах громадскости. Даремно стараєтесь, панове. Вміння тверезо оцінювати власне минуле убезпечить нас від помилок у майбутньому. Помилки (навіть і трагічні) жодним чином не нівелюють заслуг. Постать Петлюри (як, до речі, і Мазепи) має багато протиріч. Проте, поза сумнівом, він був патріотом і заслуговує на повагу. Хоч що б там було, а постання в Києві вулиці Симона Петлюри також стало доконаним фактом. Закликаю небайдужих не спинятися на цьому.

УРОКИ ІСТОРІЇ

ТРОЯНСЬКИЙ КІНЬ МОСКВИ

ДО ГОЛОВЕШКИ ДЕВ'ЯНОСТОЛІТНІМ І ВЧОРАШНІМ

За пропозицією фракції КПУ Верховна Рада України прийняла постанову № 4140Д від 01.04.09 "Про відзначення 90-річчя створення комсомолу України". Те, що обранці народу на вісімнадцятому році Незалежности України не знають історії свого народу – не новина. Але це не може бути приводом до ухвалювання антидержавних постанов.

Що ж, власне, сталося далекого 1919 року?

Степан СЕМЕНЮК

Історична довідка

26 червня 1919 року Російська Комуністична Спілка Молоді (РКСМ) створила в Україні свою філію, чи, як хто воліє, – своє відділення. Установчий, якщо так його можна назвати, "з'їзд" філії РКСМ в Україні, на якому "почесним головою" був прем'єр чужої держави В.Лєнін, і який у своїй "заяві" оголосив, що комсомол в Україні є частиною Російської КСМ (яка в 1924 році змінила назву на Російську Ленінську КСМ, а в 1928 році на ВЛКСМ, але від цього не перестала бути російською). Таким чином, 26 червня 1919 року було створено в Україні, без дозволу українського уряду, відділення російської комуністичної спілки молоді, а не "комсомол України", як теревенить перший комуніст України П.Симоненко.

Комсомол в Україні був тільки обласною організацією РКСМ, так само, як, для прикладу, обком комсомолу Орловської чи іншої области РФ.

Згадаймо, що комсомольський квиток був двомовним: перша сторінка російською, а друга українською мовами. На першій і другій сторінках комсомольського квитка написано, що його власник є членом ВЛКСМ, тобто – РКСМ, а не "комсомолу України". Т.зв. ЛКСМУ, – "комсомол України" був тільки організацією, яка видавала комсомольський квиток. З юридичної точки зору "комсомолу України" як окремої молодіжної організації в Україні не існувало. Він був "одним з бойових загонів РКСМ-ВЛКСМ" (УРЕ 1962 р. т. 8, с.91).

Це стосується також і самої КП(б)У, яка сьогодні виступає під фірмою КПУ. Вона була створена як складова Російської КПб (РКПб), і такою лишається сьогодні. Тому КПУ свої з'їзди датує від першого з'їзду КП(б)У 1918 року, чим стверджує, що є агентурною партією чужої держави.

Комуністи В.Шахрай і С. Мазлак з цього приводу писали в 1919 р.: "Ми були об'єктивно неукраїнською партією, – а російською, себто, власне кажучи, великорускою".

Отже, і КПУ, і "комсомол України" нам створили й імпортували з Москви, як троянського коня, як "п'яту колону" для поборювання української держави – УНР зсередини. І комсомол був вірним виконавцем волі московських большевиків – РКПб-КП(б)У, і є співвідповідальним за злочини, здійснені ними на українській землі і стосовно інших народів російської імперії. Створення КП(б)У і комсомолу в Україні відбувалося, як відомо, під безпосереднім наглядом Лєніна. На його "заклик" комсомол в Україні, як першочергове своє завдання, проводив т.зв. "хлібні тижні", тобто фактично займався грабунком українського селянства і висилкою українського хліба на Північ. І все це ділося тоді, коли Совнарком РСФСР на чолі з Леніним де-юре визнавав Українську Народну Республіку (відкликання визнання оголошено Совнаркомом РСФСР 24 грудня 1918 р.), а УСРР у 1919 році юридично не була складовою РСФСР (абравіатури СССР ще не існувало).

Створення для України КП(б)У-КПУ 1918 року і Комсомолу РКСМ-ВЛКСМ у 1919 році було політичною (імперіалістичною) російською інвазією у внутрішні справи незалежної Української держави нарівні з військовою інтервенцією. Своєю постановою про відзначення 90-річчя комсомолу в Україні "народні" обранці ВР України схвалили агресію чужої держави на Україну в 1918–1919 роках. Тому Постанова ВР № 4140Д є актом державної зради. Чи може бути більша ганьба!

P.S. Питання до ґосподіна П.Симоненка: "Хто застрілив М.Щорса в серпні 1920 року і комісара С.Руднєва в серпні 1943 року?" Обов'язково включіть ці геройські акти до програми відзначення 90-ліття комсомолу.

Сергій МЕЛЬНИЧУК

БУДЬ СИЛЬНИМ!

МЕТОДИ БОРОТЬБИ

На IX Світовому конгресі українців представники з України багато говорили про проблеми національного відродження України. А жодних методичних порад боротьби з тотальним злочинним зросійщенням українців в Україні я не почув. В основному констатувалися факти тотального зросійщення українців у дусі скривдженого, беззахисного й безпорадного хохла, образ якого з особливою завзятістю протягом багатьох десятиліть створювався і продовжує без особливих перешкод створюватися російськими шовіністами.

Я би хотів поділитися одним зі своїх методів боротьби з тотальною денаціоналізацією українців та зруйнуванням у багатьох образливого образу українця як скривдженого, беззахисного й безпорадного хохла.

Як відомо, безкарність злочину породжує новий злочин. А злочини, пов'язані з порушенням національних прав і свобод українців, як правило, не переслідуються правоохоронними органами суверенної України. Тому більшість українських патріотів не сприймає всерйоз такий засіб боротьби, як звернення до суду за захистом своїх національних прав.

Аби зруйнувати цю "традицію", я наведу свої аргументи на захист правового вирішення проблеми злочинного зросійщення українців.

Якщо звертатись до суду за захистом своїх національних прав, тоді принаймні документально фіксуються злочинні факти зросійщення українців. Оскільки нині офіційними органами сприймаються лише документально зафіксовані факти, то наявність документів про злочинну етнічну експансію росіян в Україні, їхню кількість і якість, мають визначальне значення при визнанні світовою спільнотою факту денаціоналізації українців – злочинним. Навіть негативні рішення суду дають свій позитив, – висвітлюють антиукраїнську сутність судової влади України. А пройшовши всі національні інстанції судового захисту в Україні, необхідно звертатися до міжнародних судових установ. Крім правозахисної, звернення до міжнародних судів має інформаційну функцію, – висвітлюється на міжнародному рівні злочинна й антиукраїнська сутність влади в суверенній і незалежній Україні. Якщо ж і міжнародні суди не допоможуть правовим шляхом припинити по суті етнічно-культурний геноцид українців, то в такому разі необхідно скористатися своїм природним правом на самозахист національних інтересів, підстрахувавшись згаданими документами від навішування ярлика – "бандити", який чіпляли російські шовіністи на славетних Симона Петлюру, Степана Бандеру та інших найкращих дочок і синів України.

Хочу особливу увагу звернути на те, що підґрунтя для сепаратизму на сході і півдні України створюється саме органами державної влади суверенної і незалежної України, адміністрація якої, залишившись при владі після зміни радянського режиму, робить усе аби дискредитувати саму державницьку ідею України і, скориставшись розчаруванням українців, повернути Україну в лоно Російської імперії. Не останню роль у цьому процесі грає прокуратура – орган, який зобов'язаний контролювати дотримання закону в державі. Не виконуючи свої службові обов'язки щодо контролю за застосуванням державної мови, працівники прокуратури, зловживаючи своїм службовим становищем, покривають порушення конституційного права громадян на всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя, і особливо в такій важливій для держави галузі, як освіта, яка має величезний вплив на формування світогляду громадян та підготовку державних кадрів України. І тому на сполох треба бити не тоді, коли у Сіверськодонецьку закликають до утворення "Східно-української республіки", а зараз, коли створюється підґрунтя для таких закликів.

Але ж – це лише слова. А слова до справи не пришиєш.

Для того, аби документально зафіксувати і визнати факти протиправної антиукраїнської діяльности прокуратури України, я звернувся до Луганського окружного адміністративного суду з низкою адміністративних позовів про визнання дій прокуратури, працівники якої надсилали мені відповіді на мої звернення російською мовою, – протиправними, дискримінаційними за мовною ознакою. У своїх письмових запереченнях на мої позови працівники прокуратури, перекручуючи норми українського законодавства, аби виправдати свої дії, особисто підтвердили свою антиукраїнську, антидержавницьку сутність.

4 серпня 2008 року Луганський окружний адміністративний суд змушений був, за чотирма адміністративними справами, винести постанову про визнання надсилання працівниками прокуратури мені відповіді російською мовою – протиправним.

На підставі згаданих постанов суду народний депутат України Юрій Гнаткевич звернувся до Президента України з вимогою ужити відповідних заходів для відновлення в роботі прокуратури України порушеного порядку, який встановлено Конституцією України у сфері застосування мов, та вирішити питання відповідальности осіб, з вини яких відбуваються зазначені правопорушення. З Секретаріату Президента України звернення Ю.Гнаткевича було переслане до Генеральної прокуратури України, яка і надала відповідь на звернення народного депутата Ю.Гнаткевича, зміст якої сформульовано в останньому абзаці: "Генеральною прокуратурою України надіслано усім підпорядкованим прокурорам лист з вимогою забезпечення додержання чинного законодавства про мови при вирішенні звернень громадян".

Звертаючись до органів прокуратури зі зверненням про усунення порушень українського законодавства про мови, не зайвим буде послатися на згадану відповідь Генеральної прокуратури від 19.01.2009 р. № 05/2/2-8584-08 на звернення народного депутата України Ю.Гнаткевича.

Як кажуть: крапля камінь точить. Головне, щоб ці краплі були цілеспрямованими.

м. Луганськ

НОВА ГАЗОВА КРИЗА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Березневий саміт у Брюсселі ознаменувався підписанням спільної заяви ЄС та України щодо реконструкції та модернізації української ГТС. Європа продемонструвала свою зацікавленість до українських пропозицій щодо забезпечення надійної роботи ГТС та можливости додаткового розширення газового транзиту через нашу територію на 60 млрд куб. м на рік. Крім того, мова йшла і про можливість закупівлі європейцями російського газу на кордоні України з Росією, аби уникнути у майбутньому повторення "газових війн" січня 2006 та 2009 рр.

Об'єктивно, Україні вигідна реалізація заходів, запропонованих у спільній заяві. Натомість Росія різко та негативно відреагувала на неї.

Згодом Москва різко розкритикувала саміт. Путін погрожував, що "може переглянути відносини між ЄС та Росією".

У зв'язку з підписанням спільної заяви в березні 2009 р. між ЄС та Україною виникло питання про доцільність будівництва обхідних газопроводів ("Північний потік" та "Південний потік") вартістю в рази більшою, на противагу українській ГТС, яка збільшує пропускну потужність на такий же об'єм – 60 млрд куб. м, при затратах всього 5,5 млрд. Європа знову порушила питання про будівництво газопроводу "Набукко", аби позбутися повної залежности від поставок російського газу.

Великий удар кремлівським планам завдав Європарламент, який 22 квітня 2009 р. прийняв "третій енергетичний" пакет плану щодо лібералізації енергоринку Європи, який ставить під сумнів наміри "Газпрому" дійти до кінцевого споживача в європейських країнах.

23-й саміт ЄС–Росія, який завершився 22 травня в Хабаровську, вкотре "підтвердив існування гострих розбіжностей між Москвою та Брюсселем. Розбіжності стосуються як питань енергетичної співпраці між обома сторонами, так і наміру ЄС розвивати стосунки з шістьма колишніми радянськими республіками в рамках нової ініціативи "Східне партнерство".

26 травня 2009 р. голова правління "Газпрому" О.Міллер оцінив ситуацію з проплатою за спожитий Україною газ як "знову важкою". Зокрема, він підкреслив, що за квітень власними коштами НАК "Нафтогаз" проплатив тільки третину необхідної суми. Решту суми сплачено майбутніми розрахунками за транзит російського газу. Крім того, він зазначив, що Україна повинна закачати в підземні сховища близько 19 млрд куб. м газу, а розраховуватися не має чим.

Різкі висловлювання російського президента Медведєва на саміті Росія–ЄС в Хабаровську та прем'єр-міністра Путіна в Сочі можна трактувати як підготовку до нового етапу "газової війни". Поки що вона носить інформаційно-пропагандистський характер, оскільки розгортання газової війни з перекриттям його поставок влітку неефективне. Так було завжди – взимку закручують кран, а влітку використовують ціново-боргові механізми.

І знову підтверджується улюблена теза Кремля: в Україні склалася чергова критична ситуація з платежами, що потребує невідкладної диверсифікації маршрутів транзиту газу. Будівництво нових газопроводів ("Південний потік", "Північний потік") природного газу із Росії, мовляв, в інтересах усіх сторін – постачальників, купців, споживачів.

У травні російський "Газпром" та італійська газова компанія "Eni" підписали в Сочі угоду про будівництво газопроводу "Південний потік". Раніше зазначалося, що його потужність буде становити 31 млрд куб. м. Тепер газові монополісти оприлюднили зовсім іншу цифру – 63 млрд куб. м на рік. Відтак у Чорному та Балтійському морях через сім років можуть з'явитися два нові газопроводи загальною потужністю 118 млрд куб. м. За словами Міллера, "Південний потік" планується ввести в дію 31 грудня 2015 р. або навіть раніше. Така ситуація, за сценарієм Кремля, передбачає майже повну відмову від транзиту територією України, а також нейтралізує альтернативну поставку газу в Європу по газопроводу "Набукко".

Європа не розуміє чи не хоче розуміти, в яку залежність від Росії вона потрапляє. А от для Росії зберегти монопольне становище на газовому ринку – це єдиний вихід.

На сьогодні Росія не може скласти конкуренцію газовим ресурсам Близького Сходу, адже для цього в Росії немає достатньо підготовлених родовищ для збільшення видобутку газу. Традиційні регіони видобутку газу на півночі Західного Сибіру (Медвеже, Уренгой і т.п.) перебувають на завершальній стадії видобутку, і тільки введення Заполярного газоконденсатного родовища вдається утримувати на належному рівні. Введення нових же родовищ на Ямалі та Штокманського на арктичному шельфі затримується через несприятливі кліматичні умови. Запаси цих родовищ становлять 13 трлн куб. м, а це в два рази менше, ніж запаси Ірану.

Наш альтернативний проект "Південному потоку" – це, безумовно, "Білий потік", але він, на жаль, залишається лише в проекті. Незважаючи на те, що морська його частина на третину коротша, ніж "Південного потоку", ним ніхто не займається.

Незадовільне фінансове становище українського бюджету дозволяє Росії знову диктувати свої умови Україні.

Тому Україна знову перебуває на прицілі Росії в газових питаннях. Зрештою, безпрецедентні газові атаки з російського боку протягом всього часу незалежності України повинні нас дечому навчити, аби раз і назавжди покінчити з цією ганебною для нашої країни ситуацією.

Однак сьогодні уряд залишив "Нафтогаз" наодинці з цими бідами. А вирішувати проблеми щодо розрахунків за отриманий газ з Росії слід негайно.

У минулому році ми закачали російський газ в ПСГ, але розрахуватися своєчасно не змогли. Росія мовчала, і коли почав наближатися Новий рік, висловила ультиматум. І хоча в останні дні 2008 р. ми встигли провести всі розрахунки, але пропагандистська кампанія свою справу зробила: нас зганьбили перед всією світовою громадськістю і використали це для перекриття поставок газу як для України, так і для Європи.

Сьогодні ситуація повторюється. Керівництво Кремля знущається над Україною в її неплатоспроможності і неможливості розрахуватися за газ. Тим самим, ми знову копаємо собі яму. Крім того, ми даємо привід Росії обґрунтувати будівництво обхідних газопроводів.

Чи є в нас можливість покінчити з такою ганебною для нашої країни ситуацією? Звичайно є, але для цього слід проявити міцну державницьку позицію та покінчити з безвідповідальними діями наших чиновників.

На сьогодні заборгованість за спожитий газ за 5 місяців цього року – 4 млрд грн. Найбільшу заборгованість за спожитий газ мають підприємства комунальної теплоенергетики (4,7 млрд грн, в т.ч. за 5 місяців близько 3 млрд грн), АЕК "Київенерго" (за 5 місяців 530 млн грн). Крім того, повністю не розрахувалися за одержаний від "Нафтогазу" газ підприємства облгазів. Велику заборгованість мають підприємства промислового сектору економіки.

Тому питання щодо розрахунків за спожитий газ слід нарешті остаточно вирішити на урядовому рівні. В іншому випадку за нас це зробить Росія. Згідно з контрактом між нашими державами, якщо не розрахуватися за травень до 7 червня, то газ ми будемо отримувати тільки за 100% передплатою. Тому уряду з НАК "Нафтогазом" необхідно вирішити і питання цінової політики. Не можна купувати газ у Росії за високою ціною, а продавати за нижчою, адже це завдає прямих збитків "Нафтогазу". Ціна на газ власного видобутку теж повинна бути економічно обґрунтованою, аби можна було вкладати кошти і в розвиток ресурсної бази.

На сьогодні добове споживання газу складає 70 млн куб. м. Власний видобуток забезпечує 56, 5 млн куб. м, або 80%. Якщо б були введені в розробку давно відкриті на шельфі Чорного моря родовища (Суботіна та Одеське), ми могли б додатково видобувати 1 млрд куб. м газу на рік. За умови введення інших родовищ ми б змогли повністю забезпечувати себе на літній сезон газом власного видобутку.

Протягом багатьох років не вирішується питання видачі ліцензій для НАК "Нафтогаз". Адже лише це дасть нам змогу розпочати розробку нових родовищ. В іншому випадку збільшення власного видобутку газу може взагалі не розпочатися.

Згідно з "Енергетичною стратегією України на 2030 р.", НАК "Нафтогаз" має можливість значно збільшити власний видобуток. Але указ Президента України від 27.12.2005 р. №1863 "Про рішення Ради національної безпеки та оборони України від 9.12.2005 р." "Про стан енергетичної безпеки України та основні засади державної політики у сфері її забезпечення" досі не виконаний.

Сьогодні розпочався сезон закачування газу в підземні сховища. Але важкий фінансовий стан "Нафтогазу" не дає можливості закупити і закачати в підземні сховища необхідну кількість природного газу. Тому, аби забезпечити споживачів України природним газом в осінньо-зимовий період, потрібно створити при НАК "Нафтогаз" стабілізаційний фонд в об'ємі 10 млрд куб. м природного газу. Для цього Кабміну необхідно внести зміни в Державний бюджет України на 2009 р. та передбачити необхідні кошти на ці цілі.

Наразі існує домовленість між прем'єр-міністрами України та Росії щодо майбутніх проплат за транзитні послуги на газ, закачаний в ГТС. Але необхідно відзначити, що транзит російського газу до Європи порівняно з минулим роком різко скоротився. Так, за 5 місяців, при плані 50 млрд куб. м, протранспортовано всього 31 млрд куб. м, що ставить під загрозу отримання запланованих коштів. Для порівняння, в минулому році ця цифра становила 57 млрд куб. м.

Кабміну необхідно врегулювати питання контракту №КП від 19.01.2009 між "Газпромом" і "Нафтогазом". Так, досі юридично не оформлені та офіційно не скасовано (ст.6,5) санкції за невиборку газу згідно з контрактом. Є тільки усна домовленість між обома прем'єр-міністрами.

Останнім часом з Росії все частіше лунають попередження про те, що "Нафтогаз" на грані банкрутства через те, що в цієї компанії не вистачає грошей для купівлі необхідної кількости природного газу до ПСГ.

Україна може залізти в кредитне ярмо на багато років. Якщо ж ми закачаємо газ до ПСГ за рахунок авансу в $4 млрд, то це означатиме, що "Нафтогаз" не буде отримувати грошей за транзитні послуги до 2012 р. А це може призвести до ліквідації брюссельських домовленостей щодо реконструкції української ГТС, а також призведе до аварійного стану газотранспортної системи. Необхідно відзначити, що Україна за газ в об'ємі 11 млрд куб. м, закачених в ПСГ, проплачує авансом у сумі $1,7 млрд за транзитні послуги 2009 р.

Та не кращою є ситуація в сусіда, адже випади проти "Нафтогазу" невипадково припали саме на цей період. Нині стали відомі результати господарської діяльности "Газпрому". Виявляється, його показники за І квартал суттєво знизилися. Обсяг продажу газу на основному ринку – у країнах ЄС впав на 39%. Перспектива на найближчий період також несприятлива. Відповідно до минулорічних тенденцій нафтового ринку зараз буде значно знижуватися ціна на газ.

Підсумовуючи вищесказане, зазначу: аби не допустити припинення поставок російського газу, необхідно терміново виділити кошти для розрахунків за нього. Для цього Кабінету Міністрів необхідно прийняти заходи щодо ліквідації заборгованости за спожитий російський газ:

– зобов'язати міські ради виконати постанову Кабінету Міністрів України №392 від 22.04.2009 р. щодо розрахунків за спожитий газ шляхом здійснення ними запозичень у банках;

– підприємствам промислового сектору економіки ліквідувати заборгованість за спожитий газ;

– облгазам терміново погасити заборгованість за отриманий газ;

– разом з НКРЕ вирішити питання щодо встановлення економічно обгрунтованих цін на природний газ для споживачів.

Для нарощування власного видобутку газу необхідно:

– вирішити питання видачі ліцензій НАК "Нафтогазу України", яка несе відповідальність за забезпечення газом населення;

– вжити заходів щодо облаштування та введення в розробку родовищ Суботіна та Одеське, що знаходяться на морському шельфі;

– внести зміни в Державний бюджет України на 2009 р., за допомогою яких передбачити необхідні кошти для створення стабілізаційного фонду природного газу в підземних сховищах газу в об'ємі 10 млрд куб. м;

– передбачити зменшення податкового тиску на підприємства НАК "Нафтогаз України".

Всі ці заходи дадуть можливість уникнути ганебного становища України, коли Росія в черговий раз наважиться призупинити поставки газу до України, а значить і до Європи.

Іван ДІЯК

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

"Нація і держава" продовжує публікувати спогади про засновницю КУН, світлої пам'яті Славу Стецько. Адже пані Слава залишила помітний слід не тільки в українській політиці, державотворенні, а й у серцях людей, з якими її зводила доля. Логічним підсумком низки публікацій на цю тему має стати книга-спомин.

Наш сьогоднішній співрозмовник – Ігор ШВЕЦЬ – 15 років життя віддав шахтарській праці. З 1991 до 1996 року керував референтурою з робітничих питань та соціальної політики Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів. Свій нинішній соціальний статус визначає як пенсіонер і бізнесмен. За переконаннями – український націоналіст з тих, хто не словом, а ділом вболіває за долю рідного народу. Пан Ігор ділиться з читачами газети словом про той час, коли випало пліч-о-пліч зі Славою Стецько сприяти становленню молодої Української держави.

СЛАВА СТЕЦЬКО
і робітничий рух початку 90-х

– На зорі проголошення незалежности України Вам довелося побувати в епіцентрі громадянського руху українців, в тому числі й тих, хто повернувся на рідну землю після еміграції та все робив для блага новоутвореної держави. Якими були ті перші роки роботи поруч з пані Славою?

– Мене зі Славою Стецько познайомили відомі представники української діаспори в Сполучених Штатах Америки Марта й Володимир Зарицькі. Хотів би ще раз згадати загальновідомий факт: з ініціативи пані Слави на базі ОУН була утворена націоналістична політична партія – КУН.

Тоді, на початку переламних дев'яностих, в Україні проходили масові страйки шахтарів, їх підхоплювали працівники інших галузей, часто протести переростали в локальні. Пані Слава – одна з небагатьох – розуміла силу робітничого руху: хоча й мала вже поважний вік, та мислила як молодий перспективний політик. З сумом спостерігаю, як деякі сучасні політики, котрим трохи за 50, насправді є політичними трупами, що мислять посовковому за комсомольськими стереотипами.

Феномен Слави Стецько, на мій погляд, полягав ще й у тому, що ця жінка-політик була прапором об'єднання нації – від Півдня і Сходу до Заходу. Великий недолік, що сьогодні в нашому політикумі не культивується об'єднавча хвиля, а політиків такої ваги, освіченості, культури, як Слава Стецько, днем з вогнем не знайдеш.

Чимало наших політичних діячів не розуміли і досі не розуміють, що шахтарські робітничі страйки 1991 року прискорили з'яву незалежної Української держави. Пригадую, як 1991 року шахтарі зі Сходу й Заходу ходили колонами вулицями Києва з гаслами про незалежність України. Лише пані Слава Стецько та Анатолій Лупиніс розуміли, що відбувається, й високо цінували ці державотворчі об'єднавчі процеси. Тоді як деякі діячі з когорти так званої інтелігенції досі не можуть усвідомити, що саме страйковий рух початку 90-х став каталізатором здобуття незалежности. Гріх сприймати трударів як рабів, як "електорат". Наслідком чіткого розуміння ролі робітництва і стало утворення при Конгресі Українських Націоналістів спершу робітничої референтури, а потім робітничої референтури з соціальної політики. Підрозділи з'явилися в усіх областях України. Коли я мав честь очолювати робітничу референтуру Головного Проводу КУН, успішно створилися осередки в 19 областях. Основним їхнім завданням було налагодження контактів з робітниками підприємств, де існували негаразди: чи то сваволя червоних директорів, чи наслідки недолугої приватизації.

– І як саме діяли?

– Ми ставили за мету донести до робітників ідеї державотворення, щоб люди праці вливалися думками і діями до лав українських націоналістів. Тоді відбулася низка конференцій в регіонах із залученням фахівців-економістів, соціологів саме задля просвітництва, аби довести всім, що українські націоналісти кревно зацікавлені у розвитку робітничого руху та підвищенні стандартів життя людей праці. За підтримки наших юристів на різних підприємствах утворювалися страйкові комітети, що виборювали права робітників.

З Пані Славою ми зустрічалися щопонеділка: у Секретаріаті Головного Проводу КУН збиралися референти, звітували перед Головою про свою роботу та планували справи на наступний період. Дисципліна була суворою. Діяли самовіддано, бо знали, що поруч з нами – прапор Української Нації – Слава Стецько.

Коли розвивалася система референтури в КУН, я паралельно працював заступником голови Всеукраїнського об'єднання солідарности трудящих (ВОСТ). Це 1995–1996 роки, коли виникало багато проблем на підприємствах, і ми їздили з одного регіону до іншого. Доводилося представляти інтереси робітничих колективів у судах.

– Чи випадало Вам, пане Ігорю, спілкуватися з пані Славою поза роботою?

– Звісно. Ми підтримували теплі, гарні стосунки, сповнені поваги.

Розмову вела
Ольга ЮСЕНКО

ШАНУЙМОСЯ!

ВСТАНЬ, КОЗАЦЬКА СЛАВО! ЗАСВІТИ ЗНАМЕНА

Відбулись урочистості на Козацьких Могилах

Світлана БАДЕРА

Вшанування пам'яті тисяч українських козаків і селян, які загинули 358 років назад у битві під Берестечком з польською шляхтою, традиційно відбулись протягом трьох днів, починаючи з 9-ї п'ятниці після Пасхи (19 червня), до Неділі всіх святих землі Української (21 червня).

Під час урочистостей

У ці дні на Козацькі Могили традиційно прибула велика кількість гостей з різних куточків України, щоб засвідчити свою шану героям-козакам, які знайшли свій вічний спочинок у монастирській козацькій усипальниці – в братській козацькій могилі.

Вшанувати пам'ять козаків також прибули чисельні представники української еліти, письменники та поети, музики та композитори, співаки та художники, козаки й старшини всіх козацьких формувань, керівники різних політичних партій, громадські діячі, народні депутати, представники влади, українська інтелігенція.

Божественну літургію та вселенську панахиду на подвір'ї Свято-Георгіївського чоловічого монастиря на Козацьких Могилах (с. Пляшева Рівненської області) у п'ятницю очолив Священноархимандрит обителі – митрополит Рівненський і Острозький Євсевій у співслужінні духовенства Рівненської та сусідніх єпархій.

Намісник монастиря архимандрит Олексій відслужив панахиду на монастирському подвір'ї перед саркофагом з останками героїв-мучеників. Після панахиди відбулись заупокійні литії на козацькому цвинтарі (урочище Монастирщина) та на місці козацької переправи, де славні сини українського народу до останнього подиху захищали свою рідну землю та батьківську православну віру від польської неволі.

У Неділю всіх святих землі Української Божественну літургію в монастирі очолив Предстоятель нашої Церкви Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, який у своїй проповіді в кінці Літургії наголошував на важливості нашої любові до Бога і до ближнього, на обов'язковому шануванні таких місць, як Козацькі Могили. "Чим вони керувалися, коли віддавали своє життя? Багатством, славою? – Ні. Вони керувалися любов'ю до своєї Батьківщини. Озирнемося навколо й подивимося на те, що робиться в Українській державі. То де головна причина усіх тих негараздів, проблем, протистоянь? – Причина в тому, що вони не люблять Україну і не віддадуть свого життя за неї. Якщо і віддадуть життя – то за своє багатство" – сказав наш Предстоятель. Патріарх закликав усіх присутніх бути небайдужими до рідної України, виконувати свій громадянський обов'язок та не втрачати віри в Бога.

КОРОТКО

У ЛУЦЬКУ БУДЕ ПАМ'ЯТНИК С.БАНДЕРІ

У Луцьку пройшов повторний конкурс проектів пам'ятника провіднику ОУН Степану Бандері.

Конкурсна комісія з визначення місця розташування та кращого проекту пам'ятника С.Бандері в Луцьку назвала переможців конкурсу.

Після таємного голосування кращим визнано проект групи скульпторів та архітекторів зі Львова, на другому та третьому місцях – луцькі митці. У засіданні конкурсної комісії взяв участь і Луцький міський голова Богдан Шиба.

Як зазначили члени комісії, на повторному етапі проведення конкурсу проекти відзначалися більшою різноманітністю та кількістю, в порівнянні з попереднім. Автори представили по декілька проектів, а також чимало варіантів розміщення пам'ятника. Загалом близько 20. Проте більшість членів комісії, а також присутні на засіданні ветерани ОУН-УПА погодилися, що освячене місце під пам'ятник є найкращим, попри всі інші запропоновані варіанти.

УГКЦ НАДАЛИ СТАТУС РЕПРЕСОВАНОЇ ЦЕРКВИ

Тернопільська обласна рада закликала Президента України Віктора Ющенка надати статус репресованої церкви Українській греко-католицькій церкві.

Відповідне звернення прийняли депутати Тернопільської обласної ради, в якому вони нагадують, що у 1946 році "сталінський тоталітарний режим організував так званий "об'єднавчий" псевдособор з метою насильницького приєднання УГКЦ до Православної церкви Московського патріархату. За цим розпочалися акти репресій і переслідувань проти Української греко-католицької церкви: було заарештовано 10 єпископів, 1400 священнослужителів, понад 800 монахів і монахинь, а також сотні тисяч вірних УГКЦ, багато з яких понесли мученицьку смерть в радянських тюрмах і таборах, а церковне майно було конфісковано державою".

Депутати просять В.Ющенка ініціювати на загальнодержавному рівні процес встановлення історичної справедливості щодо УГКЦ, визнання за нею статусу репресованої церкви, а також її повної реабілітації, у тому числі шляхом встановлення пільг у порядку та межах, визначених законодавством України.

"Цього року відзначатиметься 20-та річниця з дня відновлення відкритого служіння Української греко-католицької церкви українському народу після довголітнього періоду її переслідування радянським режимом. Тому це звернення є і виявом вшанування пам'яті сотень тисяч невинних жертв католиків східного обряду України, які трагічно загинули внаслідок злочинної діяльності на українських землях правлячого і тоталітарного режиму", – йдеться у зверненні.

(За повідомленнями УНІАН)

ПРАВДА ІСТОРІЇ

"ВОЛЕЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ..."

В.В.ТИМКІВ,
старший науковий
працівник музею Визвольних
змагань Прикарпатського краю

Я.СТЕЦЬКО

Щойно ми відзначили 68-у річницю Акту проголошення Відновлення Української Держави 30 червня 1941 р. Ведучи розмову про події вже більш як півстолітньої давності, варто привідкрити їхню актуальність для сьогодення. Актуальними залишаються не тільки більш традиційно знані внутрішньополітичні, а й зовнішньополітичні аспекти Акту 30 червня 1941 р. Сьогодні Україна володіє на міжнародній арені значними геополітичними ресурсами, хоч і не завжди ними користає. Власне, ці ресурси значною мірою і визначають українське зовнішньополітичне буття. Геополітичний фактор відіграв значиму роль і в процесах, пов'язаних із проголошенням Акту. Насамперед інтригує ідеологічна риторика Організації Українських Націоналістів в прокламаціях, що готували підґрунтя Акту. Добре відомо, що в ній звучали заклики до створення Української самостійної, ні від кого незалежної соборної держави. Але поруч з цим, зокрема в опублікованому Маніфесті ОУН Степана Бандери під гаслом "Воля народам – воля людині!" ще в грудні 1940 р., знаходимо: "Кличемо революціонерів усіх поневолених Москвою народів до спільної боротьби та співпраці з українськими революціонерами-націоналістами... Тільки через повний розвал московської імперії шляхом Української Національної Революції та збройних повстань усіх поневолених народів здобудемо Українську Державу та визволимо поневолені Москвою народи". Тут проглядається те, наскільки тонко, можливо інтуїтивно оунівці відчули і використали українське геополітичне підґрунтя. Адже українська визвольна боротьба, виходячи з цього, мала стати авангардом визвольного повстання всіх поневолених радянською Москвою народів. Звісно, що цим концепція ОУН щодо Східної Європи кардинально відрізнялася від німецької, яка бачила світ крізь старі "колоніальні окуляри". Більше того, такі постулати українських націоналістів значно випередили процес деколонізації світу, що почався щойно по війні. Це слід зрозуміти тим, хто ще вірить московським побрехенькам про українських націоналістів як прислужників німецької завойовницької політики.

Доказом того, наскільки ОУН Бандери правильно відчула геополітичну ситуацію на Сході Європи, наскільки доречним у цьому розумінні був Акт 30 червня, є події, що відбувалися на той час в Литві. 23 червня 1941 р. литовська підпільна організація – ЛАФ (Фронт литовських активістів) проголосила відновлення Литовської республіки, створила тимчасовий литовський уряд на чолі з провідником ЛАФ полковником Казисом Шкірпою. Литовські дивізії, що перебували в Червоній армії, повстали і негайно підпорядкувалися підпільному уряду. Події в Литві складалися разюче подібно до подій в Україні, що знову ж таки говорить про правильність геополітичних міркувань оунівців. В обох країнах відбулося проголошення відновлення державності, причому в обох цих країнах ініціаторами проголошення були підпільні організації націоналістичного характеру. В обох країнах тимчасові уряди були репресовані німцями, до того ж в обох випадках німці старалися вплинути на організації, щоб вони відкликали проголошення державності і розпустили уряди. В обох країнах репресії охопили, головним чином, провідні кадри підпільних організацій. Зрештою, і подальший розвиток в обох країнах був разюче подібний: постала протинімецька боротьба, створилася партизанська армія, сформувалося її керівництво, що мало навіть подібні назви.

Також геополітичними особливостями дещо визначається і сприйняття гітлерівською окупаційною владою Акту 30 червня та й самого відновлення Української Держави. Під впливом великого волелюбного ентузіазму поборникам української державності чомусь хотілося вірити, що німці визнають Українську державу так, як визнали недавно відновлені словацьку і хорватську держави. Але, на нашу думку, якщо не брати до уваги расистських і експансіоністських устремлінь гітлерівського керівництва, що бачило Україну лише як територію тотальної німецької колонізації, то слід зазначити, що ні Хорватія, ні Словаччина не мали такого великого геополітичного присмаку, як українські землі. Гітлер хотів володіти ними, щоб повною мірою використовувати їхній геополітичний, і не тільки, ресурс.

Велике міжнародне значення надає Актові 30 червня шведський журналіст Арвід Фредборг, що перебував у Берліні в роки Другої світової війни. Він вважає, що львівське проголошення української державності було головною причиною фіаско гітлерівської політики в Україні. Це фіаско мало значення для ходу війни на Сході. Вину за фіаско приписує Фредборг нацистській партії, яка проспавила себе "разюче незграбною політикою в Україні".

Гітлер повністю нівелював роль українського народу, що віками проживав на цій землі і втягнув у себе всі її особливості. І цей народ вимагав до себе відповідної поваги. В німецькому середовищі були такі люди, які деякою мірою розуміли цю річ. До таких належали адмірал В.Канаріс, міністр окупованих територій Сходу А.Розенберг, генерал Е.Роммель, фельдмаршал фон Браухіч, Г.Кох та інші. На відміну від фанатиків на зразок Гітлера, Гіммлера, Ґеббельса вони чудово усвідомлювали, яку силу становили підвладні Москві народи. Це був старий командний склад, який воював ще в Першій світовій війні й найкраще знав Україну і її народ. Ярослав Стецько, активний співдружник ідеї державотворення, з цього приводу згадував: "Я не можу нічого злого у той час сказати про німецькі бойові частини перших ліній фронту. Вояки і старшини... дивувалися лише, чому не твориться сильна українська армія... Вони висловлювали сподівання, що незабаром буде і українська армія".

Власне, цими розбіжностями в геополітичних міркуваннях німецького керівництва і скористався Степан Бандера та його соратники, приводячи до життя Акт Відновлення Української Держави. 22 червня 1941 року розпочалася німецько-радянська війна. Відразу із західних окраїн України вирушили на схід Похідні Групи ОУН, в тому числі спеціальна група у складі близько 100 людей з дорученням проголосити Українську державу. Ця група під керівництвом Ярослава Стецька включала Ярослава Старуха, знавців права та адміністрації Дмитра Яцева і Лева Ребета, Івана Равлика, Василя Кука, Василя Охримовича. Перейшовши кордон, група скористалася залишеним більшовиками вантажним автомобілем, обліпила його пропагандивною антибільшевицькою літературою, підготовленою на випадок війни. Оминаючи більшовицькі частини, група їхала до Львова, користуючись фальшивими документами, які дістали від українців-перекладачів із Вермахту. Ярослав Стецько згадував: "Сміливість і впевненість дивних людей з синьо-жовтими опасками на рукавах не викликало в німецьких вояків сумніву в тому, що це діється за якоюсь вищою згодою". Група прибула до Львова 30 червня.

Було вирішено скликати о 20-й годині широкі громадські збори в Домі товариства "Просвіта". Саме тоді визріло рішення одразу творити державу. Цю пропозицію поставлено на зборах. Присутні проголосили себе Національними Зборами, уповноваженими до державотворчого

чину. Ярослав Стецько прочитав від імені Проводу ОУН проект Акту Відновлення Української Держави, який його присутні одразу ж схвалили. Після проголошення Акту Національні Збори вибрали Ярослава Стецька на голову (прем'єр-міністра) Українського Державного Правління (УДП) та уповноважили його підготувати Кабінет Міністрів, на що Стецько погодився.

Проголошуючи Акт Відновлення Української Держави, ОУН не керувалася вузькопартійними інтересами, оскільки лише декілька урядових постів було довірено членам ОУН, більшість портфелів належали людям, які, не будучи членами ОУН, були спеціалістами чи відомими українськими діячами.

Щодо провідної ролі ОУН в даних подіях, то тут влучну відповідь дав сам Степан Бандера: "І ще з одним закидом ми зустрічаємося: чому ОУН так помітно висунулася на перший плян у відновленні державности в 1941р... Ті, хто шукають матеріялу для обвинувачень, вбачають у цьому амбіції, жадобу влади, перегони, щоб хтось не випередив і т. п... Все, що було зроблено в червні-липні 1941 р., можна було провести тільки порядком революційним, захопленням німців несподіванкою, дуже швидким і рішучим діянням. Це могла і мусіла підготувати й організувати сама ОУН. Якби справа була спрямована на рейки спільної, міжорганізаційної дії, гестапо заздалегідь її паралізувало б".

1 липня делегація від Національних Зборів пішла до собору св. Юрія, осідку митрополита Андрея Шептицького, і попросила про моральну підтримку для новоствореної держави від Української Греко-Католицької Церкви. І митрополит Андрей радо проголосив "Пастирський лист до Українського Народу", в якому стверджено, що "з волі всемогучого й всемилостивого Бога, в Тройці Єдиного, зачалася нова епоха в житті Державної Соборної Самостійної України..."

Одночасно друга делегація поїхала до Луцька, щоб одержати подібне благословення від голови Української Православної Церкви владики (пізнішого митрополита) Полікарпа. Схвальне і вітальне для української державности "Архипастирське Послання" з'явилося 10 липня 1941 р., коли була вже чітко виразна антиукраїнська позиція німців.

6 липня 1941р. з ініціативи УДП відбулися збори чільних представників українського організованого життя. Ціллю зібрання було сформувати новий державний орган, а саме Раду Сеньйорів, яка мала виконувати роль передпарламенту. На президента Ради обрано д-ра Костя Левицького, на заступника президента – о.Йосифа Сліпого. На почесного голову запрошено митрополита Андрея Шептицького.

Величезну державотворчу роботу виконали похідні групи революційної ОУН, що налічували близько 6 тис. високоідейних і добре вишколених людей. Вони йшли трьома великими з'єднаннями: Північна, Середня і Південна похідні групи, які розподілялися на менші групи, що направлялися у визначені їм райони та встановляли там націоналістичну організацію і українську державну владу. Зазвичай, прибувши до більшої місцевости, такі групи найперше організовували там великі політичні збори, на які сходилися подекуди десятки тисяч людей з довколишніх місцевостей. Представники ОУН проголошували на таких веледюдних зборах Акт Відновлення Української Держави, після чого слідувало схвалення цього Акту. Таких масових громадських зборів відбулися сотні. Це був справді всенародний плебісцит.

Гітлер почав війну на Сході, не проголошуючи жодної політичної програми. Його прокламація від 22 червня 1941 р. згадувала лише про визволення від більшовиків, про свободу релігії, про свободу праці й інші речі, що його ні до чого не зобов'язували. Перші кільканадцять днів після створення Української держави нацистські загарбники зовсім не реагували, бо не мали від свого уряду жодних інструкцій у цій справі. 5 липня 1941 р. Адольф Гітлер скликав у своїй головній квартирі позачергову нараду, в якій взяли участь: генерал Кейтель, Й. фон Рібентроп, Г.Гіммлер і адмірал Канаріс. Після обміну думками Гітлер звернувся до Гіммлера, шефа політичної поліції, з дорученням "зробити порядок із цією бандою", маючи на увазі ОУН Бандери та її державотворчий чин. Того ж дня гестапо арештувало у Кракові Степана Бандеру й вивезло його до Берліна. Гіммлер вислав з Берліна в Україну свіжі контингенти своїх посіпак для розгрому українських націоналістів під назвою "СС-Айнзацгруппен". 11 липня 1941 р. прибула до Львова перша "СС-Айнзацгруппен", яка арештувала голову УДП Ярослава Стецька. Німці вимагали розпустити УДП і відкликати Акт Відновлення Української Держави, але дістали рішучу відмову. Після цього пішли арешти інших членів УДП і проводу ОУН. Члени УДП також категорично відмовилися відкликати державний акт 30 червня 1941р.

11 серпня 1941 р. представники райхсміністра Розенберга в Берліні викликали на розмову Провідника ОУН Степана Бандеру, голову УДП Ярослава Стецька, полковника Ріко Ярого і міністра закордонних справ УДП Володимира Стахіва. Німецькі урядовці поставили українцям ультиматум негайно відкликати Акт Відновлення Української Держави. Від українських представників вони отримали безкомпромісно негативну відповідь.

Закінчення в наступному числі

Катерина БОРИСЕНКО,
філолог

З НІГ НА ГОЛОВУ

БІЛЬ І ЖАХ "ТУРИСТИЧНОГО" БАТУРИНА

Літо – це тепло, сонце, квіти й, звісно, мандри. Особисто мені подобається пізнавати Україну, як то кажуть, віч-на-віч: обирати цікаву місцину, кидати до наплічника найнеобхідніше, сідати до маршрутки чи потягу – й далі поринати у вир нових вражень. Як правило, такі подорожі завершуються відчуттям приємної втоми і цілим морем цікавих знахідок і відкриттів.

Однак інколи все ж доводиться втрапляти в "пазурі цивілізованого світу", себто вітчизняних туристичних агенцій. Хоча слово "вітчизняний" до них можна застосовувати досить умовно, виходячи з мови, що нею зазвичай ведуться екскурсії. Принаймні київські фірми "віщають" на "общепонятном". І спробуй зробити зауваження такому екскурсоводу, що є державна мова й що ти маєш право на те, аби інформацію надавали саме нею – тим паче, заплативши гроші... Усе намарно, "правим" завжди виявиться представник фірми, який з упертістю кулішівської тьоті Моті буде стверджувати, що він чи вона чинить так, бо особисто йому чи їй так зручніше, а від того залежить, наскільки нам буде цікавою розповідь. І це в Києві! Можу тільки уявити, що робиться на Сході України.

Що означає "цікаво" – це теж кожен розуміє по-своєму, в сенсі турагенція і турист. Перша, як правило, буде переконана в тому, що споживачі її послуг у своєму інтелектуальному розвиткові спинилися десь на рівні третього класу, а отже, їм можна "плести" що завгодно, ще й наробити купу помилок. Приміром, приписати Василеві Симоненку вірш Василя Стуса чи сказати, що в Козельці народився автор "Люборацьких" Свідзінський (автором роману "Люборацькі" насправді був прозаїк Анатолій Свидницький, і народився він 1834 року в селі Маньківцях неподалік Гайсина; тоді як поет Володимир Свідзінський народився 1885 року в селі Маянів на Вінниччині) і ще багато чого в такому дусі...

У минулі вихідні я знову зіткнулася з "туристичною цивілізацією" – мала екскурсію російською мовою... в Батурин. Якщо "російськомовні" подорожі до Умані, Почаєва, Житомира та Верхівні я хоч і заледве, та сперпіла, – то це, як то кажуть, у жодні рамці... Інакше як відвертим плювком в обличчя українцям особисто я це назвати не можу. І тут варто серйозно замислитися над тим, як держава (бо саме вона дає ліцензії турперевізникам) дбає про власну культуру, історію, мову...

Так от, почалася мандрівка (а їхали ми від метро "Лівобережна") з розповіді про "змея-гарінича", а відтак "плавно" переросла в історію роду Розумовських, базовану наполовину на анекдотах, наполовину на недостовірній інформації. Тричі чули згадку (причому одну й ту ж) про Прокоповича та його бджіл (чи то екскурсовод так мед полюбляє, чи має ще якісь міркування з цього приводу – не знаю). Далі були згадки про якусь ПелАгію із Ленінграда. ТеОфана й ТеОфіла – чого було достатньо, аби зрозуміти, що з російською в "дамочки" теж далеко не все гаразд. Потім у розповіді вигулькнула праця святителя Дмитра Туптала "Житійо Святих" (замість "Житія Святих"), далі почули про твір Шевченка "Прогулка с пользой і не без моралі", що особисто для мене стало неабияким "відкриттям", бо я до цього знала лише Шевченкову повість "Прогулка с удовольствием...". А побачивши вказівника на Мотронівку, екскурсовод розсипалася "умовиводами" про те, як важко "чітать Чьорную раду".

Десь на під'їздах до Батурина вона "згадала", що до цього міста має стосунок гетьман Мазепа, й сконцентрувала увагу на його "любві к Матрьоне". Чи треба говорити про те, як подібний супровід налаштував на екскурсію безпосередньо в місті, де до справи взялися місцеві "фахівці". Тут говорилося про кохання й про зраду Кочубея, про чотирьох гетьманів, що мали тут столицю, – й так мало про страшну трагедію, яка стукає в серце кожного українця...

І знаєте, на тлі усього цього відбудований 2008 року "фанерний" Батурин скидався на велику "патьомкінську деревню". Нехай би вже було, як було – без цитаделі й палацу Розумовських. Нехай була би, як у Шевченка, Велика Могила, до якої би приходили вклонитися пам'яті загиблих і замислитися. А можливо, й змінитися.

Держава ж могла би подбати бодай про те, щоби в Україні таки функціонувала українська мова, щоби туроператори були зобов'язані нею послуговуватися (звісно, коли не йдеться про екскурсії для іноземців), щоби екскурсії проводили освічені фахівці. І саме це, а не фанерно-фанфаронні заходи, було би виявом нашої поваги й пам'яті до тих, хто 1708 року поліг від рук російського війська на чолі з Меньшиковим у славній гетьманській столиці Батурині...

Батурин пам'ятає...

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

ВІД АВТОРА

ЦІНА ЖИТТЯ

Чи задумувалися ви, шановний читачу, над тим, який саме нині в Україні суспільний лад (пригадуєте зі шкільної лави такий політологічний термін)? Скажете, що хоч і сяка-така, незріла й некоректна, та все ж демократія? Ох, якби ж то... Принаймні я маю дуже серйозні підстави в цьому сумніватися. Навіть щодо Києва, де нібито й державна влада близько, і ЗМІ, й правозахисники, й правоохоронці, й те-се, і п'яте-десяте, – та якщо приглянутись уважніше, то виходить така "черновеччина", що аж оскома бере. Багато про що свідчить сама лише спроба нуворишів із "мерс(з)ької команди" викинути на вулицю меморіальний музей Павла Тичини, бо їм, бачте, квартира поета "приглянулася"... Такого безпардонного хамства навіть у тоталітарних країнах шукати годі!

Ну, а що далі від Києва, то всуціль процвітає щонайфундаментальніший... феодалізм. Саме так – феодалізм чистої води з усіма ознаками безпросвітної панщини щонайчорнішого "барського" зразка. Себто, є такий собі пан-феодал, у якого "в кулаку" все основне місцеве виробництво, а найперше – земля; і "простим людям" краще йому й на очі не втрапляти, оскільки ніхто не може передбачити, що панові-феодалу якої миті стрельне в голову. Якщо буде п'яненький і захоче розваг – може й покалічити, ба навіть і вбити. Причому панові-феодалу за це нічого не буде – ну, ті з його колег-феодалів, котрі "ліберальніші", може, й "пожурять"; зате ж інші, навпаки, вимагатимуть нагороди для нього за "боротьбу зі злочинністю"...

Ясна річ, я нічого не вигадую, а просто роблю логічні висновки з історії, яка на минулому тижні трапилася з народним депутатом від Блоку Юлії Тимошенко Віктором Лозинським. У нього, як повідомляють ЗМІ, в Голованівському районі Кіровоградської области нібито є свої мисливські угіддя. І ось він, як повідомляють ті ж ЗМІ, нібито приїхав туди у відведений парламентарям на роботу з виборцями в округах час. Ну і з районним прокурором і начальником районної міліції в місцевих гандеЛиках нібито інтенсивно спілкувався про районне життя-буття та вирішення проблем районного масштабу. І при цьому нібито жодним грамом алкоголю себе не підігрів і не наснажив. Однак після цього нардеп, прокурор і міліціянт нібито поїхали оглядати район, чи то пак, мисливські угіддя, й нібито завважили на підході до цих угідь якогось чолов'ягу, котрий нібито чогось нипав по пансько-феодальських землях і нібито "підозріло себе поводив"...

Що було далі, достеменно сказати тяжко. Різні джерела про це різні речі повідомляють. Відомо лише, що невдовзі цей чолов'яга – Валерій Олійник – був уже мертвий. І не просто мертвий: його тіло виявилося все в синцях і гематомах, нога зламана, а головне – в нього стріляли з вогнепальної зброї (котрої, нардеп клянеться, що при собі не мав!), і влучили не раз і не двічі (різні джерела вказують, що вогнепальних поранень на тілі виявили від трьох до дев'яти!).

Далі – більше! В офіційних повідомленнях із міліцейських і БЮТівських джерел бідолашний Олійник фігурує як... страшний злочинець, у якого вдома нібито знайшли цілий арсенал, мало не з кулеметом уключно. Втім, односельці нещасного стверджують, що це був чолов'яга дивакуватий, мав певні проблеми з психікою, себто "неадекватно себе поводив" у тому сенсі, що полюбляв нипати околицями, цураючись спілкування з людьми й бурмочучи щось собі під носа, – але зла нікому не робив, не кажучи вже про те, що жодної зброї він просто не мав де дістати. Люди впевнені, що Олійника просто... затравили, як мисливці травлять загнаного звіра! Тим часом у вищих БЮТівських і міліцейських (як відомо, саме БЮТ старанно оберігав нещодавно міністра внутрішніх справ Луценка від відставки після його алкогольного дебошу в аеропорту Франкфурта) колах нардепа Лозинського зібралися... нагородити за те, що він нібито "допоміг затримати небезпечного злочинця"!

То який у нас після цього суспільний лад, шановні читачі? Та ж феодалізм чистісінької води!

Якщо вам цього мало, то ось іще один вельми показовий приклад. Ця історія теж трапилася минулого тижня, і головним "фігурантом" тут є вже особисто керівник Партії регіонів і нібито "головний опозиціонер" країни Віктор Янукович. Він відвідував один із харківських заводів, і під час цих відвідин одному з місцевих фотографів, котрий мав "висвітлювати" захід, раптом стало зле. Викликали швидку допомогу, однак лікарів до хворого нібито не пустила... охорона Януковича. Певно, вирішила, що це "терористи" з повними лотками яєць! Фотограф тим часом помер...

Отаке у наших владоможців ставлення до людини. Себто, до нас із вами, шановні читачі – бо ж на місці Олійника чи бідолашного фотографа у будь-який момент може опинитися будь-хто з нас.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9